

BUAY
164mutlu
RÜYALAR

Hayal gücünden yola çıkarak hazırladığı tuvallerinde, ERKUT TERLİKSİZ sanatta geri dönüşümü ve üretmenin verdiği mutluluğu deneyimliyor.

YAZI Güneş UYSALEFE

Erkut Terliksiz'in hayal ve gerçeğin birbirine karıştığı eserleri tamamen plansız ve içgüdüsel olarak ortaya çıkıyor. Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Tasarımı Bölümü mezunu olan Adana doğumlu sanatçı, bilinçaltındaki karakter ve sahneleri tuvale, hatta son zamanlarda sokaktan topladığı farklı objelere yansıtıyor. Detaylarında kişisel anıların saklı olduğu çalışmalarında aslında herkese bir şeyler çağrıştıran cinsten. Bu yıl, üçüncü kişisel sergisi *Nothing Personal*'dan sonra, Contemporary İstanbul'a tasarım çalışmalarıyla katılan Terliksiz'in yaratıcı dünyasını aralıyoruz...

Sanata dair ilk anınızı hatırlıyor musunuz?

Üç, dört yaşlarındaydım sanırım. Babam beni yanına alıp, gazeteden seçtiği fotoğrafları kağıda çizerdi, ben de onu taklit ederdim.

Sizi sanata ilk yönlendiren ne oldu?

Ailem, ilkokula başladığım dönemde beni bir atölyeye yazdırdı. Ethem Aydın'ın atölyesinde küçük yaşta yağlıboya yapmaya başladım.

Örnek aldığınız isimler oldu mu?

Ben grafik bölümü mezunuyum. Resim eğitimi almadığım için şanslı olduğumu düşününler var. Picasso'nun, 'İyi sanatçılar kopyalar, büyük sanatçılar çalar' ve Steve Jobs'un, 'Büyük fikirleri çalmak için her zaman arsız olduk... Macintosh'un harika olmasının sebeplerinden biri, üzerinde çalışanların müzisyenler, şairler, sanatçılar, zoologlar, tarihçiler ve aynı zamanda dünyanın en iyi bilgisayar mühendisleri olmaları' sözleri beni hep etkilemiştir. Tasarım anlamında daha çok illüstratörleri örnek aldım. Polonya afiş sanatını çok sevdim, Yurdaer Altıntaş, Mengü Ertel ve Haluk Tuncay'ın işlerini takip ettim. Bunun yanında, klasik ve çağdaş resamlardan ilham aldım; Basquiat, Philip Guston ve Neo Rauch gibi.

Kendinizi resamlardan ayırarak, illüstratör olarak tanımlamayı mı tercih ediyorsunuz? Ya da kısaca 'sanatçı' yeterli mi?

Sanatçı, ressam, illüstratör, tasarımcı, reklamcı... Beni dilediğiniz sıfatla çağırabilirsiniz.

Çalışmalarınızın anlaşılması sizin için ne kadar önemli?

Şöyle açıklayabilirim; 'Öncü olmak sanatçılara düşüyor, çünkü sanat en dolaysız ve en hızlı güçtür. Biz sanatçılar her türden silahlarla donatılmışız. İnsanlar arasında yeni fikirleri yaymak istediğimizde, bu fikirleri mermere ya da tuvale işleriz, fikirlerimizi şiirler ya da ezgiler aracılığıyla yayarız; liri ya da flütü kullanırız, methiyeleri ya da şarkıları, hikayeleri ya da romanları işe koşarız. Tiyatro da bizim hizmetimizdedir ve insanları heyecanlandırıp, üzerlerinde muazzam etkiler yaratmayı en iyi başardığımız yer orasıdır. İnsanların hayal gücüne ve duygularına seslendiğimiz için, her zaman en güçlü ve can alıcı etkiyi yaratmak zorundayız. Bugün hiçbir rol oynamadığımız ya da çok önemsiz bir rol oynadığımız düşünüyorsanız, bunun nedeni sanatın enerji ve başarı kazanmak için en fazla ihtiyaç duyduğu şeyden, herkesi harekete geçirecek ortak bir dürtü ve birleştirici bir fikirden yoksun olmasıdır.' Bakınız, Fransız Devrimi, 1789.

İzlediğiniz teknik ve kullanmayı sevdiğiniz materyaller neler?

Son birkaç yıldır, üzerine resim yapabileceği-

UYGUN DULLAR I,
KAĞIT ÜZERİNE KARIŞIK TEKNİK
37x27, 2012

BUAY

166

AİLE BAĞLARI I, TUVAL VE KAĞIT ÜZERİNE AKRİLİK 40x40, 97x56, 40x40, 2012

ÇAYDANLIK CİNİ, KONTRPLAK ÜZERİNE KARIŞIK TEKNİK 220x170, 2007

mi düşündüğüm sokağa atılmış parçaları topluyorum. Bu bazen bir karyola başı, bazen bir dolap suntası oluyor; üşenmeden eve taşıyorum. Kapiya konmuş bu parçalara resim yapmak, onları geri dönüştürüyorum şüm hissi veriyor ve ayrı bir tatmin sağlıyor.

Renkler arasında ayrım yapıyor musunuz? Favoriniz var mı?

Benim için böyle bir ayrım olamaz. O an hangisini kullanmam gerektiğini bilirim. Fakat dönem dönem bazı tonları daha fazla kullandığım oluyor. Örneğin son sergimde mavi tonları ağırlıktaydı.

Kendinizi belli bir akıma ait hissediyor musunuz?

Çağdaş sanatta zaten birçok akım içiçe geçiyor. Bunlardan sadece birine ait olmak artık mümkün değil.

Türkiye'de sanatı meslek edinenler sizce ayrı bir iş daha yapmak zorundalar mı?

Belki ilk dönemlerde ek iş yapmaları gerekebilir. Zaten sanatı salt para kazanmak için yapmak mümkün değildir, neticelerden memnun kalmayabilirsiniz.

Sizce resim yapmak hâlâ sadece bir hobi olarak mı görülüyor? Peki, ya illüstrasyon?

Resmi, hayatınızdaki yerine bağlı olarak hobi ya da iş olarak görebilirsiniz. Ben kendim için

resim yapıyorum. Fikirlerinizi özgürce ifade edebildiğiniz sürece, iş de olsa, hobi de olsa size aittir. Eğer para kazanmak için resim yapıyorsanız, rutin bir iş haline dönüşebilir.

Sizce Türkiye'de sanat alanında duyulan en büyük ihtiyaç nedir?

Daha çok özgürlük!

Bir sanatçının zafer kazandığı anı tanımlayabilir misiniz?

Saygı duyduğum bir yazar der ki; 'İnsan, mutluluk içindir. Ancak, yaşamaktan, onun verebileceği mutluluktan fazlasını bekleme-melidir.' Sanatçı için zaferler hiçtir. Tek zaferi, üretmekten duyacağı mutluluktur.

Eserlerinizi duvarına asacak kişiyi hayal edebiliyor musunuz? Aklınızda beliren bir profil var mı?

Hiç hayal etmiyorum.

Şu aralar nerelerde sanatınızı keşfedebiliriz?

Behance.net ve Galeri X-ist'te.

Projelerinizden bahsedebilir misiniz?

Önümüzdeki yıl X-ist ile birlikte birkaç yurtdışı fuarında yer alacağım. Ayrıca, Katar'da düzenlenen Qatar Art Center'da bir solo sergi açacağım. Şu anda ona hazırlanıyorum.

*“Sanatçı için zaferler hiçtir.
Tek zaferi, üretmekten duyacağı
mutluluktur”*

YENİDEN BULUŞANA DEK
MDF ÜZERİNE KARIŞIK TEKNİK
220x170, 2010

ARALIK 2012 | L'OFFICIEL